

PAVEL BRYCZ

STŘÍ-
DÁVÁ
PÉČE PRO
KUKAČKU

MLADÁ
FRONTA

MLADÁ FRONTA

PAVEL BRYCZ

STŘÍDAVÁ PÉČE
PRO KUKAČKU

*Antoniovì, kočímù, který umí správně prásknout
do koní mé spanilé bryčky.*

Autor

PAVEL BRYCZ

MLADÁ
FRONTA

KDEPAK TY, PTÁČKU, HNÍZDO MÁŠ?

Jiří Štaidl

KDE DOMOV MŮJ?

Josef Kajetán Tyl

*Veškerá podobnost fiktivních postav s osobami
skutečnými, ať už živými či mrtvými, je smyšlená a byla by
dílem ryzí imaginace čtenářů, jež je stejně vzácná jako
imaginace autorská.*

Kapitola 1.

HOŘKÁ PILULKA

Písničkářka v pestrých květovaných šatech sedí na chodníku, na hlavě širokou čelenku. Zpod ní se jí derou nepoddajné havraní vlasy plné prstýnků. Hraje na obrovskou dvanáctistrunnou kytaru Ovation, tak velikou, až se za ní ztrácí. Mezi kolemjdoucími a svým křehkým tělem má hradbu, štít, svůj nástroj. A ještě něco stojí mezi ní a lidmi. Klobouk jak ze Cyrana z Bergeracu. Otočený střechou k chodníku vypadá jako nenasytná ústa ptáče-
te vypadlého z hnízda.

„Nakrm mě,“ volá zoufalý klobouk.

A opravdu, někteří spěchající vrhají do jeho útrob drobné a utíkají za svými povinnostmi, lehčí o pár penízků.

*Jak zdolat hoře hlubší než moře
A smutek utopit a sebe pochopit?*

*Jak utišit žal, který mě jal
A nejde odestát a nedá v noci spát!*

*Co dělat s bolem, co nešel kolem
Ale na mě pad jak smutný listopad...?*

Muž v elegantním obleku od Bosse a s decentní kravatou s diamantovou sponou vyběhl z mohutné secesní budovy s posprejovanou fasádou a vrhl na pouliční muzikantku mohutný stín.

Druhý muž také v obleku, ale s rozhalenkou, z níž vyčuhovala gorilí hrud', právě začaloval tureckému taxikáři s modravým strniskem, zubícím se bělostným chrupem z okýnka taxíku u obrubníku, a do uší mu vnikl melancholický šanson. Gestem granda odmítl účet od PhDr. Ahmeda Bezmena, jak si přečetl na drožkářské koncesi, a zaposlouchal se. Opravdu působil jako pouliční hledač talentů, který právě našel hvězdu.

„Pane Kukačko, proboha, kde vězíte?!“ hubuje první muž.

Stín se odlepil od pouliční slavice a slunce se zase hřálo na její buclaté jemné tvářičce k nakousnutí s broskvovými chloupky.

„Odpusťte, pane doktore,“ omlouvá se zpozdilec. „Moc práce, moc malérů, moc úředničiny, moc málo času, prostě moc všeho.“

„Hm, tak ale honem, nebo to odročí!“ vybídne advokát přísně a zkrabatí se mu čelo.

*Kam pohrbit smutek, jen aby utek
Nohy na ramena vzal a mě už nelekal...*

„Počkejte, chci si to doposlechnout,“ pošetile se přilepí pan Kukačka podrážkami nablýskaných polobotek do mřížoví kanálu.

„Blázníte? Není čas!“ utrhne se advokát a popadne svého mandanta neurvale za rukáv.

„Dejte mi aspoň nějaké drobné,“ vytrhne se zlobivě Kukačka.

„Drobné nemám a přestaňte, prosím, dělat trable,“ důrazně domlouvá advokát pošetilemu muži. „Navrhovatelka od začátku staví na tom, že jste troublemaker. Tak jí přestaňte hrát do noty. Okamžitě!“

„Hm, nemáte, nedáte, dobrá,“ muž vytáhne ze šrajtofle tisícovku a vloží ji do klobouku.

Zamrká na muzikantku.

„Vrátím se a pak si to doposlechnu, ano? Berte to jako předplatné.“

Pak už oba muži vběhnou do budovy soudu a po širokém mramorovém schodišti berou schody po dvou nahoru, jako by jim za patami hořelo.

„Zase nic,“ poznamená zadýchaně první sprinter.

„Co nic?“ ušklíbne se druhý s lepší fyzikou z fitka a ranního a večerního joggingu.

„Nedozvěděl jsem se, doktore, *kam pohřbít smutek, jen aby utek, nohy na ramena vzal a mě už nelekal,*“ posteskuje si první.

„Do háje, pane Kukačko!“ odsekne jeho advokát mrzutě. „O veškeré majetkové vyrovnání a finanční uspořádání i střídovou péči pro dceru se postaráme my. Naše advokátní kancelář Příbyl a spol. Jestli ale chcete řešit emoce, tak se obraťte na psychoanalytika. Můžu vám dát vizitku.“

Kukačka ztichne a nechá všechno plavat.

Vizitek na psychology, psychiatry, terapeuty, praktiky akupunktury klasické s jehličkami i alternativní bez jehliček, šamany, kouče, kněze katolické, evangelické, pravoslavné, imámy, druidy, lámy i tibetské bonzy má sám na rozdávání. Samá voda takové hledání útěchy. Lepší je sedět u řeky s lahví tuzemáku a houskou krmit chechtavé racky.

Netuší, že až vyjde z festovní soudní budovy, kterou po měsících nelítostné rozvodové bitvy překřtil na Pevnost Boyard, po malé písničkářce skryté za tělem kytary nezbude ani památky. Slehne se po ní chodník. Propadne se katakombami, které prý pod soudní budovou vyhloubili zednáři v předminulém století. Nikdy v životě už neuslyší konec písničky.

Holka si zatím za štědrý bakšiš z klobouku zakoupí nejlepší hašíš. Parádní matroš od černých frajerů ve fotbalových dresech, napnutých na vymakaných hrudnících k prasknutí, a s krásnými bílými dlaněmi. Se svou přítelkyní Erikou si pořádně zahulí, svléknou se do naha a vzájemně si budou ukazovat tetování a piercingy. Piercing na bradavce a klitorisu je pro obě rajcovní. Možná si vzájemně oholí hlavy. Vyzkouší si bondage. Zazpívají

si přitom Cohenovo Halelujá. Příště písničkářka bude vypadat jako Sinead O'Connor v dobách své největší slávy. Tehdy, když uronila slzu a ta tekla pomalu, pomalíčku po její líbezné tváři k nakousnutí. Kdo ví!

Zpocený advokát teď jako buldozer rozrazí dveře do sálu a zazubí se omluvně na všechny přítomné. Úsměv ho stál sto tisíc. Taková omluva se už vyplatí. Dobře investované prachy. Soudkyně v taláru povstává jako socha Spravedlnosti s žezlem a vahami. Stejně tak atraktivní paní Stáleještěkukačková s novým účesem, šikmo strženým mikádem, a její slizký advokát s účesem mohawk vyrostou do sošných pozic. Kukačka by nejraději vzal roha. Taky by se mohl zapřít za futra. Jeho advokát Příbyl, dosud stále ještě paní Kukačková, její slizce prkenný advokát Issa s okázalým účesem mohawk a havraním bíbrem, soudkyně Navrátilová a zapisovatelka Bezejmenná by tahali jako dědek s babkou, tátou, mámou, dětmi, pejskem a kočkou obrovskou řepu. Zapřel by se nohama i rukama. Vší tíhou zarostl do podlahy. Nafoukl se. Bobtnal. Naježil jako ježek. A oni by se popíchali o jeho bodliny.

Ale neudělá nic z toho, co upřímně cítí. Nechce být zoufalec.

Přichází a podvoluje se situaci jako spořádaný občan. Ludvík Kukačka. Čtyřicet sedm let. Učesaný na pěšinku, velký orlí nos, řádná životní pojistka a vysokoškolský diplom. Majitel agentury zaměřené na public relations s orientací především na městské příspěvkové organizace. Odvádí zdravotní i sociální a platí daně. Nemá tedy daňový domicil na Kajmanských ostrovech. Nesnáší nedochvilnost, sám ale včas nechodí zaručeně nikdy. Má strach z hadů, protože našel kdysi dobrého přítele, chovatele hadů, mrtvého a jeho milácci si z chladnouceho, ale stále ještě teplého těla udělali hnízdo. Na náramku pod manžetou košile má pro jistotu vyraženou krevní skupinu. Nulku RH pozitivní. To kdyby spadl pod auto, anebo se řízl břitvou při holení. Pod tím náramkem mu buší tep jako o závod. Ale snaží se nedat na sobě znát rozrušení. Rozvádí se poprvé v životě a rozhodně naposledy.

Aspoň tak zní jeho vnitřní přesvědčení. Ale projednávání rozvodu už zažil tolikrát, že by se mohl cítit jako veterán 3. světové války.

Než spolu s manželkou angažovali advokáty, pokusili se jednou setkat mezi čtyřma očima v útulné vinárně U Čachtické paní a domluvit se. Dokonce si k tomu objednali láhev merlotu jako za starých dávných časů, kdy byli ještě muž a žena, za lubem měli Peace and Love, životní styl Sex, Drugs and Rock'n Roll a k tomu naprosto všechny myslitelné podmínky, co k tomu patří. Ty láhve nakonec urazili tři. Od té doby se vzájemně nesmí k sobě přiblížit na méně než dvacet metrů. Ještě že velká jednací síň Pevnosti Boyard jistou distanc připouští a zúčastnění právníci dokážou díky štědrému palmáře přimhouřit oči.

„Ahoj, táto!“ zamává Jana z lavic pro veřejnost.

„Ahoj, holčičko, co tu děláš?“ ztuhne a šlehne pohledem po své nastávající exmanželce.

Její bojovný pohled ostře naznačí: „Já s tím nic nemám. Sama chtěla. Ale co?!“

„Sama jsem si to u mámy vydupala! Přece jde o mě, nebo ne, tati?!“ pohodí vzpurně hlavinkou šestnáctiletá slečna. „Mám vobčanku. Jsem právně zodpovědná. A nechat vás bez dozoru se nevyplácí!“

Je drzá, ale má pravdu. Poslední rozvodové stání Kukačková versus Kukačka má konečně plné obsazení a soud bude jednat ve věci střídavé péče pro šestnáctiletou dceru manželů.

„Nemáte jointa?“ pošeptá Kukačka svému advokátovi.

„Ale jo, potom,“ odpoví šepem doktor Příbyl. „Tady se nesmí. Zatím si vezměte tohle, doporučuju...“

A podstrčí tajně svému mandantovi pilulku.

Polkne ji, je hořká. Strašlivě hořká jako cyankáli. Netuší, že to nebude poslední hořká pilulka, kterou bude muset ten den spolknout.

Kapitola 2.

ŠOK

Ačkoliv celá situace poslední velkolepé rozvodové bitvy, po které nezůstane kámen na kameni a manželé Kukačkovi, jak doufal pan Ludvík, si spravedlivě rozpůlí dceru do střídavé péče, mu byla krajně nepříjemná, neubránil se jisté fascinaci svou nastávající exmanželkou.

Vypadala jako černá dáma na šachovnici, která může táhnout všemi směry kamkoliv.

Brunetka se šikmo střiženým mikádem planula vůči odpůrci takovou záští, že dokonce tupila svého slizkého advokáta tím, že neustále skákala i jemu do připravené řeči a přidělavala mu zpoceně koláče v podpaží a vrásky na čele, s jak maniakální posedlostí urážela všechny a plivala své jedovaté sliny kobry.

Ano, nezdolný temperament, na který se chytil jak čmelák na pyl v začátcích jejich vztahu, ji neopustil. Svým způsobem dokazovala, že čas na amazonku po čtyřicítce neplatí. A nepotřebuje k tomu ani botulinové injekce, kolagen, bezlepkovou dietu, plastiku prsou, za milence zajíčka a sexuální zájezdy k moři za plážovými inženýry. Stačil k tomu svatý boj. Fanatismus nenávisť vůči vlastnímu muži a vlastně všem mužům, protože upřímně „mezi námi děvčaty“ všichni jsou nachlup stejní. A publikum, sestávající ze dvou mužských troubů, mastících si kapsy, jedné přeplacené představitelky justice, pobavené zapisovatelky s krátce zastřiženými nehty, a hlavně dcery, které mohla udělit výchovnou lekci, jí umožnilo dát průchod svým vášním.

I když právě to shledával pan Ludvík Kukačka za nebetyčnou podpásovku a sadismus. Proč proboha do takové hnusoty zatahuje jejich holčičku? Smí se to vůbec?

„Můj mandant,“ prohlásil s pečlivou dikcí doktor Příbyl, „se v žádném případě nevzdá oprávněných nároků otce a požaduje svěření dcery Jany do své péče. Vzhledem k tomu, že Jana už není malá holčička a má plné právo se vyjádřit, uznal její argumenty a souhlasí, aby se s navrhovatelkou domluvili spravedlivě na střídavé péči.“

„Jo, jo, jo,“ zaskandovala Jana z prázdných lavic publika a culila se jako sluníčko.

Ta její spontánní reakce však vyvolala bouřlivou protireakci.

„Prosím o klid v soudní síni,“ prohlásila soudkyně. „Nebo nechám celé projednávání návrhu střídavé péče o Janu Kukačkovou odročit.“

„Trhni si nohou, krávo!“ zasyčela Janička.

Tak nahlas, aby soudkyně slyšela každé slovo.

„Je po mně, hi, hi, hi,“ zašeptal odpůrce svému advokátovi, který do sebe také hodil jednu hořkou pilulku. „Celá já!“

„Prosím, paní soudkyně, abych mohla promluvit,“ povstala paní Kukačková nesmiřitelně, „v zásadní věci!“

Soudkyně blahosklonně pokynula.

„Nevím, proč by odpůrce měl uplatňovat jakýkoliv, opakuji, jakýkoliv nárok na dceru, to je absurdní, vždyť ani není její biologický otec!“ plivla do soudní síně svůj jed.

„Cože?!“ vykřikly dva šokované hlasy.

Tatínek a jeho dceruška.

„Ano,“ otočila se navrhovatelka k bledému a roztřesenému nastávajícímu exmanželovi. „Nejsi její táta! Teď to víš!!!“

Celou soudní síní se rozhostilo hrobové ticho, tíživé mlčení a hustá atmosféra by se daly krájet na krychlové metry.

První se z transu probрал poněkud vykořeněný advokát s mohawkem na hlavě a bíbrem fotbalistů Saúdské Arábie.

„Samozřejmě prokážeme tento fakt testy paternity!“ povstal ze svého místa a pokynul hlavou směrem k vykolejenému panu Kukačkovi. Hlas mu ovšem nezněl tak zvučně jako na začátku, sdělením své mandantky byl sám zaskočený.

„Tohle bude na jointa,“ pomyslel si advokát Příbyl, „nebo radši dva.“

Zamrkal těžkými unavenými víčky a také se zvedl ze svého místa.

„V takovém případě jménem mého mandanta požaduji určení maternity!“ prohlásil pevným hlasem. „Fifty fifty.“

Soudkyně Eva Navrátilová ucítila pod talárem hned horko, hned chlad, šimrání a mrazení. O dvě čísla se jí smrskl hrudník. Dlouhými řasami, které snad byly pravé, snad jen jako zaručené pravé působily, zamrkala a chtělo se jí kýchnout. Tak kýchla.

„Hepčí!“

„Zdravíčko...,“ špitla servilní písárka.

„Dobrá, odročuji dnešní jednání ve věci střídavé péče o nezletilou Janu Kukačkovou,“ zamumlala žena v taláru. „Vyžádáme si výsledky určení otcovství a mateřství ve věci zmiňované. Prosím, zaprotokolujte.“

Cosí padlo na podlahu a ozval se bolestný výkřik.

Paní Kukačková a pan Kukačka opustili svá místa za protilehlými stolky a rozeběhli se tryskem k Janě, která sebou švihla na tvrdou podlahu a zůstala bez sebe ležet s vějířem vlasů kolem hlavy.

Proužek krve z hlavinky vytékal na studené mramorové dlaždice.

Včera byla mámina i tátova, dnes má být jen jednoho, ale oba se k ní řítí, plní rodičovské lásky a obav. Oba ji chtějí zachránit navzdory dvěma advokátům a soudkyni, která ječí jako siréna. Zvednout. Ošetřit. Pohladit. Pofoukat bolístky. Ujistit, že svět je pohádka bez konce, ne horor, který spěje ke smrti. Jejich malá holčička tu opravdu nikdy, nikdy neměla být. Teď už to uznává i paní Kukačková, která se probrala ze své role Bohyně pomsty

za šestnáctileté manželství. V Pevnosti Boyard, kde jde jen o prachy a strachy a za chvíli spadne klec a přiběhnou tygři, to tak chodívá vždycky. Už teď by mohly pruhované šelmy chlemtat čerstvou krev holčičky, která jí kane z rozbité hlavy a slepuje jí husté, kudrnaté zrzavé vlasy a třísni ruce rodičů při neobratné první pomoci.

Kurva, tohle nemohla myslet vážně, myslí si o nastávající ex pan Ludvík. Ale červ hlodá, šmejdí, ryje a vrtá, po kom to dítě má vlasy jak červánky a irská kněžna k tomu, když paní Kukačková je černá i tam, kam se má právo dívat jen její muž! A pan Kukačka je v sedmačtyřiceti šedivější brunet a v celé rodině, kam jeho paměť sahá, neměl nikdo vlasy jak po natáčkách a s barvou, kterou by vychrstl na hlavu Botticelli ze své palety celý kbelík. Proč taky nikdy neviděl, že po něm dceruška nezdědila ani orlí nos, ani mírně odstávající uši? Stačilo mu, že se v ní viděl, byla jeho štěstím, panenkou, nosil ji na rukou a nehledal na ní stopy své ošklivosti.

„Nepřibližujte se, stop, máte zákaz přiblížit se na méně než dvacet metrů! Tak prosím, chovejte se jako dospělí, ne jako malé děti!“

Justiční stráž vyvádí potupně paní Kukačkovou, podpírá slečnu s turbanem na hlavě, mokvajícím obvazem, který zastavil krvácení, a vleče vzpouzejícího se pana Kukačku. Před budovou se jich ujmou advokáti, zavolají jim taxíky, usednou s nimi do vozů a uhání s potížiisty pryč. Přitom v každém taxíku advokát rozvlekle, ovšem nesmírně korektně a diplomaticky, rozvádí problémy, které přinesla do causy Kukačkových nová skutečnost.

Raněná Janička ovšem nechce slyšet žádné právnické řečičky a kličky. Otočí se přísně k matce.

„Okamžitě mi, mami, pověz, kdo je můj táta! Slyšíš? Chci to vědět! To přece není možný, tohleto? Ty jsi lhala, vid'?! Řeklas to jen tak. Kecalas jak cikán. Chtěla jsi ho ponížit! Zranit. Ztrapnit. Mýho tátu! Já tě nenávidím!“ ječí hystericky.

Matka se neovládne a padne facka. Dívce zruřoví tvářička a rozeštká se.

Taxikář mrkne vyděšeně do zpětného zrcátka.

„Paní, to byste neměla, děti se nemají bít!“

„To je v pořádku, pane řidiči, jsem právník, nevšímejte si toho, mám to pod kontrolou,“ uklidňuje situaci advokát a podává řidiči svoji vizitku jako důkaz.

Šofér zmlkne a hledí si svého, jen pro jistotu zapne tajně dětskou pojistku, aby nešťastná dívka na zadním sedadle, která rozhodně momentálně nevypadá jako reklama na šťastné dětství, neotevřela za jízdy dveře a neudělala nějakou hloupost.

Člověk nikdy neví, co se nešťastným lidem honí v kebuli, a z toho by je ani právník s nóbl vizitkou a šaškovským účesem nevysekal.

„Tyhle rozvody jsou pěkná zabíračka,“ bude dnes večer vyprávět v hospodě po šichtě své stolní společnosti. „Vylejou se kýbly hnoje. Však ta moje ex taky tvrdila soudkyni, že jsem se nikdy nepostaral o děti, nedal jim ani najíst a ještě jsem jim kradl bonbóny, želatinové medvídky, když mě honila mlsná. Ale ty mí kluci jsou ode mě jak přes kopírák. Tohleto, co tady ta panička vyblila na toho svýho chudáka, se mě teda stoprocentně netýká. S tím by u mě, ani u žádnýho soudu, natož u toho božího, nepochodila. Tůdle nůdle! Jistotu nemá žádný, uznávám, ale já ji mám. Já, jo. To je sichr. Mí kucí, to jsem stopro já.“

Vytáhne fotku a všichni chlapi souhlasně pokývají hlavou.

„Smůla, že nejsou po exmanželce,“ neodpustí si rýpnutí vtipálek Štefan. „Byli by aspoň sexy. I když rozumu by moc nepobrali, to je fakt.“

Chlapi se uchechtnou, rýpala Štefana každý zbožňuje a toleruje mu i šlehy přes čáru. Dokonce i taxikář nehne ani brvou. Nepotřebuje testy paternity. Stačí fotky a kukadla, ani brejle nejsou potřeba.

„Hospodo, jednu rundu na mě pro všechny,“ zavolá taxikář. „Napijeme se na chudáka, kterému ta jeho voznámila, že

dítě není jeho, ať se mu to v dobrý vobráťí a ta jeho semetrika
vostrouhá! To bych mu fakt ze srdce přál.“

Zacinkají sklenice a chlapi hrdlem prolíjí rumajzly. Tekutina
barvy vlasů nešťastný holky ze zadního sedadla taxíku s tur-
banem na hlavě jim proteče jícnem a rozpálí jim tváře i nosy
do ruda.

Kapitola 3.

černé úterý

Ludvík Kukačka pochoduje domem, ve kterém zůstal trčet sám, zaskočený jako zloděj, který spustil alarm, jeho vystrašený parťák utekl, zdekoval se přes plot zahrady, nechal ho v rejži a houkačky beng se kvapem blíží. Přesto zůstává, jako by už teď měl řetězy a kouli na noze. Nemůže se hnout. Chodí baráčkem, u něhož není a nebude splacená hypotéka, tahle hypotéka má tuhý kořínek, dávno bude mrtvý, nebo alespoň vyhořelý, s tupým pohledem a skvrnami od moči na spodním prádle, odporný všem, i výrobcům viagry, a hypotéka bude žít dál svůj divný milostný život. Milostný život s tím, koho zabíjí. Pěkně nekrofilní parazitický vztah. A co za to ta kráva hypotéka nabízí? Nic moc. Dispozici tři plus jedna: manželskou ložnici, obývací pokoj a v podkroví místnost, kterou s manželkou překřtili na trucovnu. Ta má velikou knihovnu, psací stůl s počítačem a gauč, na němž se dá snít. Občas tu mohli přespát hosti. Když se shodli, mohli na gauči spát i dva. V téhle místnosti bylo teď Robinsonovi bez Pátka a s pochybnostmi o svém mužství a otcovství nejlíp, dalo se zde schovat před ostatními místnostmi. Zatímco v těch opuštěných komnatách musel rýt nehty do zdí, tady mohl ležet a nechat své ruce podél těla. Nehty si odpočaly. Pohledem těkal po bílém stropě. Měl rád tu hru už od dětství. Zhluboka dýchat, soustředit se a očima stáhnout strop blíž a blíž. Strop se pomalu blížil. Trucovna se stávala menší a menší. A pak vymrštil nohy, bosé tlapky kráčely a chodidla se vizuálně dotýkala stropu.

Připadalo mu vždycky zábavné kráčet tou bílou plochou, než se unavil, seskočil ze stropu a usnul. I teď přišel na jiné myšlenky. A spánek ho vlídně ukoľébal. Rybičky z akvária zezdola z dětského pokoje dcery, které zapomněl nakrmit sušenými vodními dafniemi, vyskočily z vody a dohopkaly po schodech, vytvářejíce loužičky, k němu nahoru, kde mu z hladu něžně dumľaly prstíky u rukou i nohou a přivedly ho k slastnému prožívání celého těla i papil.

Nevěděl, jak dlouho spal, oddělený od všeho. Barevné sny mu nahradily šed' života.

Když konečně otevřel oči a mrknul na strop, cítil se v trucovně jako návštěvník. Právě přiletěl z cizích světů, Marťan na dovolené, ne nájezdník. Vstal, sesbíral rybičky, a stíraje šlapkami loužičky na parketách, dokráčel dolů, vstoupil do pokojíku své nastávající nedcery a vrátil mršky do akvária, do jejich živlu jako zachráněné zlaté rybičky. Splní mu za to spoustu přání, cítil v morku kostí. Ale měl jen jediné, mužské a ryzí: Ať genetické testy dopadnou tak, jak neočekává ta dračice, jeho budoucí exmanželka. Ať se mylí! Ať to, co mělo být jisté, se stane ještě jistějším!

Sypal rybičkám krmení a sledoval, jak se honí akváriem, proplovají vzduchovými bublinkami, a usmíval se jako idiot. Šťastné představy mu způsobily hluchotu, takže vyzvánění u branky zahrady, šílené a neurvalé, zaznamenal až za drahnou chvíli.

„Koho to sem čerti...!“ zaláteřil.

[illegible]

„No, tak už! Copak hoří?“ obul se do pantoflí a vyběhl ze dveří domku.

Rukou si stínil oči, aby proti sluníčku uviděl neurvalce, který mu kazí klid.

„Miláčku, no tak, kde trčíš, zvoním tu už nejmíň půlhodinu!“
hřímala za brankou veliká statná žena s hřívou havraních vlasů.